

Recht op speeltijd

In 2014 moet het dan gaan gebeuren, lezen we in deze *ESB*. Zo ook in de voetbalwereld, waar we deze koude decembermaand alvast warm zijn gemaakt voor de hete voetbalzomer middels een ijzingwekkend spannende loting voor de WK voetbal in Brazilië. De loting zit er weer op, het competitieve landschap ligt vast (Chili, Spanje en Australië) en we weten wat onze jongens te doen staat. Nu is het aan de bondscoach om ons dan eindelijk 's werelds beste te maken. Daarover nu meer, en hopelijk leest ook de minister van SZW mee.

Op papier heeft de bondscoach goud in handen. Een vaste groep van gretige spelers, volop ambitie om uit te blinken op het veld. Spelers afkomstig uit de vermaarde Hollandse voetbalschool bovendien, een school die al tientallen jaren kwaliteit aflevert op het allerhoogste niveau. Ook is de hand van de keuzeheer al goed en positief zichtbaar. Zo hevelt hij overbodige rechtsbuitens over naar de linkerflank om een efficiënte allocatie van talent te bevorderen. Hij werkt ook hard aan het groepsproces. De oudere spelers nemen de jonkies op sleeptouw, basisspelers weten zich gehoord via de spelersraad, conflicten laten zich consequent oplossen. Een *unique selling point* van de keuzeheer is zijn totale mensbeeld: spelers voeren hun taken alleen goed uit wanneer ze lekker in hun vel zitten. Dus koopt zijn vrouw Truus voor de basisspelers, die bij ziekte op een fruitmand kunnen rekenen en bij een slechte vorm niet meteen het speelveld hoeven te verlaten – hoezeer goede vervangers ook staan te popelen. Nee, wat de goede zorgen voor de basisspelers betreft zal een eventuele mislukking op de WK niet aan de bondscoach liggen. Of hij er alles aan doet om ons de eerste plek te bezorgen, is een tweede. Ook wisselers willen gehoord worden, appeltjes voor de dorst krijgen en, vooral, een eerlijke kans krijgen op een basisplaats. Hoe het negeren van de reservespelers verkeerd kan uitpakken werd pijnlijk duidelijk toen de vorige bondscoach een eerder succesvol team bij elkaar hield om vervolgens roemloos ten onder te gaan tegen teams waar de nodige wisselingen in opstelling en speelwijze wél hadden plaatsgevonden, en waar ook de wisselers soep en fruit kregen. De huidige bondscoach trok uit het gebeurde zijn conclusies. Onder zijn bewind roken veel nieuwe spelers aan het echte werk, waarvan onze voetbalmatie naar zijn zeggen nog generaties lang zou profiteren. Vaak bleef het echter bij een enkel optreden of een serie on-

GELIJK WERNER
Eindredacteur ESB
g.werner@sdu.nl

beduidende oefenwedstrijden; de harde kern bleef nagenoeg intact. Het spel verslechterde verder en de kritische buitenwacht begon te morren.

Niet dat dit de bondscoach ontging. Nieuwe tijden vragen om nieuwe wetten, zoveel begrijpt hij wel. In samspraak met zijn technische staf en de spelersraad stelt hij nu daarom de wet Basisplek op Zeker (EBZ) voor, die beoogt wisselers meer kans te geven op een basisplek (Asscher, 2013). Deze bepaalt dat basisspelers minder soep krijgen van Truus en minder fruit bij ziekte. Dit moet ze motiveren om fit en scherp te blijven. Daarnaast legt de wet de belofte vast dat reservespelers hoogstens twee keer per toernooi mogen invallen en bij een volgend optreden

recht hebben op een basisplaats. Dit moet hen beschermen tegen jojo-gedrag van keuzeheren. Verder stelt de EBZ dat spelers zich al na een enkele reserveplek moeten richten op een voor hen ongebruikelijke positie in het veld.

Trots meldt de bondscoach dat voetbalwetten in ons land sinds de Tweede Wereldoorlog niet zo ingrijpend zijn gewijzigd. De Wet EBZ is misschien een kleine stap voor voetbalanalisten maar toch zeker een grote voor voetballers. Wat hij vergeet erbij te zeggen is dat een appeltje minder in de fruitmand niet veel uithaalt voor de motivatie van basisspelers. En dat het hoogst onzeker is of reservespelers daadwerkelijk meer zullen spelen, omdat ze zeker minder invalbeurten krijgen. Er zullen situaties ontstaan waarin een basisspeler met een blessure uitvalt, maar geschikte wisselers ontbreken vanwege vervallen invalrechten. En doordat wisselers niet de tijd krijgen zich voor een bepaalde positie te bewijzen blijven jarenlang opgebouwde specifieke kwaliteiten onbenut.

Ach, misschien moeten we realistischer zijn en zit een podiumplek er gewoon niet meer in voor ons tulpenbollenlandje. De concurrentie is toegenomen; de export van onze eigen knowhow maakte een land als Spanje al eens wereldkampioen ten koste van onszelf, en onze speeltijd op het hoogste podium neemt zienderogen af. Tegelijk moeten we niet te veel somberen zo vlak voor het nieuwe jaar. Zolang we jeugd goed opleiden, speeltijd geven en onderdak bieden tegen de grillen van het moderne voetbal zou ons landje best weer kunnen stunten – tegen nieuwe wetten in.

LITERATUUR

Asscher, L.F. (2013) *Wetsvoorstel Werk en Zekerheid, incl. memorie van toelichting*. Den Haag: Ministerie van SZW.

De auteur heeft verklaard dit artikel alleen te publiceren in ESB en niet elders te publiceren in wat voor medium dan ook. Het is wel toegestaan om het artikel voor eigen gebruik en voor publicatie op een intranet van de werkgever van de auteur aan te wenden.